

РЕШЕНИЕ

№ 10690

гр. София, 18.03.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 67 състав, в
публично заседание на 10.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Лилия Йорданова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **258** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба от Д. К. Х., ЕГН [ЕГН] с адрес [населено място], [улица] против Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №25-4332-005079/14.10.2025г. по чл.171, т.1, б. „з“ г) от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към СДВР, отдел Пътна полиция СДВР, с която на жалбоподателката е наложена ПАМ временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

Жалбоподателят - Д. К. Х., излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Твърди, че на дата 13.10.25г е управлявала лек автомобил марка „С.“ модел Ф., който е собственост на нейната майка, като към момента на извършване на проверката не е знаела, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация. Сочил, че извършеното нарушение не е умишлено и няма достъп до масивите на МВР и Гаранционен фонд, за да установи, че автомобилът е със служебно прекратена регистрация. Пояснява, че след извършената проверка незабавно е уведомила нейната майка и незабавно още същия ден е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ за автомобила. Счита, че приложената ПАМ е несъразмерна. Поддържа още, че административният орган е приложил мярката формално и механично, без да извърши индивидуална преценка на всички относими факти и обстоятелства, в противоречие с чл. 35 и 59 АПК.

Прави искане оспорената заповед да бъде отменена като незаконосъобразна.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. О., който поддържа жалбата, моли съда да уважи изцяло депозираната жалба като бъде отменена обжалваната ЗППАМ.Претендира разноси по списък.

Ответникът – полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи, се представлява от юрк. К., която оспорва жалбата, поддържа писмения отговор и моли съда да постанови решение, по силата на което да отхвърли жалбата като неоснователна и недоказана, претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатския хонорар.

Административен съд – София-град, III отделение, 67 състав, при извършената проверка по чл. 168, ал. 1 АПК, намира за установено от фактическа страна следното:

На 13.10.2025 г. в 14:14ч в [населено място], ул. Майор Ю. Г. с посока на движение от ул. Т. Ш. към ул. А. Д. жалбоподателката управлява лек автомобил С. Ф. с рег [рег.номер на МПС] , собственост на С. Б. П.. При извършената от служители а Отдел „Пътна полиция“-СДВР проверка пред бл.32 е направена справка с ОДЧ 01 РУ и е установено, че автомобилът е с прекратена регистрация на 03.06.2025г по чл.143, ал.10 от ЗДвП. За констатираното е съставен Акт за установяване на административно нарушение серия ГА № 4459354, като установеното е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, пр. първо ЗДвП.

На 14.10.2025 г. е издадена и оспорената Заповед за прилагане на ПАМ № 25-4332-005079, с която на жалбоподателката е приложена мярка по чл. 171, т. 1, б. з), г) ЗДвП – временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от шест месеца.

По делото е приложена справка за сключена гражданска отговорност от Информационната система на Гаранционен фонд, съгласно която към 14.10.25г превозно средство с рег. [рег.номер на МПС] има валидна задължителна застраховка Гражданска отговорност на автомобилистите при застраховател ЗАД Б. ВИГ с начална дата на покритие 13.10.2025г 16:37ч и крайна дата на покритие 12.10.2026г 23:59ч.

Към административната преписка е приложена справка от автоматизираната информационна система на МВР, съгласно която на 13.10.2025 г. в 16:22 ч. е отразено служебно възстановяване на регистрацията на автомобила поради наличие на валидна застраховка.

По делото са приети жалбата, ведно с писмени доказателства и допълнително представени от жалбоподател в съдебно заседание писмени доказателства, административната преписка, представена от административния орган с придружително писмо от 29.01.2026г и прокурорска преписка, ведно с копие на постановление за отказ да се образува досъдебно производство от 27.11.2025г.

При така установената фактическа обстановка настоящият състав намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от надлежна страна – адресат на обжалвания акт, имаща право и интерес от оспорването, в срока по чл. 149, ал. 1 АПК във връзка с чл. 172, ал. 5 ЗДвП, срещу подлежащ на съдебен контрол акт.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а), т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото е приложена (л. 81) Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи за определяне на служби за контрол по ЗДвП – структури на МВР. На основание чл. 165 ЗДвП и чл. 33, т. 9 ЗМВР, с т. 1.3 от заповедта областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия, са определени да осъществяват контрол по ЗДвП. На основание законовата делегация на чл. 172, ал. 1 ЗДвП директорът на СДВР със Заповед № 513з-6400/07.07.2023г. (л. 80) е определил длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди

за прилагане на ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, 5, б. а) и т. 6 ЗДвП, сред които полицейски органи по чл. 142, ал. 1, т. 1 ЗМВР в отдел „Пътна полиция“ при СДВР, отдел „Охранителна полиция“ при СДВР, секторите „Охранителна полиция“ в районните полицейски управления при СДВР и отдел „Специализирани полицейски сили“ при СДВР.

Процесната заповед е издадена от И. В. Й., която съгласно приложената по делото (л.79) Заповед рег. № 513з-9572/13.09.2024 г. заема длъжността полицейски инспектор III степен в 01 група „Административно-наказателна дейност“ на 03 сектор „Административно обслужване“ към отдел „Пътна полиция“ при СДВР. Тази длъжност е в обхвата на посочената Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г., поради което съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Оспорената заповед е в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което формално не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.

Спорът по делото се концентрира върху това дали при издаването на заповедта са спазени административнопроизводствените правила, дали са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.

В разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з) ЗДвП (нова – ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения да се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, извън случаите по букви а)–ж), който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от: гг) 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В чл. 175, ал. 3 ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лв. водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В процесната заповед е прието от фактическа страна, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство, което не е негова собственост със служебно прекратена регистрация, като деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 140, ал. 1, предл. първо ЗДвП. По аргумент от тази разпоредба управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което по принцип към момента на проверката на 13.10.2025 г. в 14:14ч действително е било налице фактическо основание за ангажиране на отговорност по чл. 175, ал. 3 ЗДвП, доколкото по преписката е отразено служебно прекратяване на регистрацията от 03.06.2025 г., а управлението е установено на 13.10.2025 г. Но сключването на задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ за процесния автомобил е пряко относимо към материалноправното основание за прилагане на мярката, защото служебното прекратяване по чл. 143, ал. 10 ЗДвП е обусловено именно от липсата на валидна „Гражданска отговорност“. При сключване на застраховката причината за прекратяването се отстранява и регистрацията подлежи на служебно възстановяване по административен ред.

Принудителните административни мерки по чл. 171 ЗДвП не са наказание, а средство за предотвратяване и преустановяване на нарушения и за осигуряване безопасността на движението. С оглед характера на принудителните административни мерки административният орган е

длъжен да извърши самостоятелна и мотивирана преценка за необходимостта от прилагането им към момента на издаване на заповедта, като обсъди всички относими факти и обстоятелства. В случая оспорената заповед съдържа единствено възпроизвеждане на констатациите от съставения АУАН, без да е извършена каквато и да е преценка относно релевантните данни, налични към момента на издаване на заповедта. По делото е установено, че още на датата на проверката за процесния автомобил е сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, а в Автоматизираната информационна система на МВР е отразено и служебно възстановяване на регистрацията на автомобила. Тези обстоятелства не са били обсъдени от административния орган, нито е изложено защо въпреки тях прилагането на мярката „временно отнемане на свидетелството за управление“ е необходимо за постигане целите на закона. Липсата на подобна преценка обуславя извод, че мярката е приложена механично, без индивидуализиране на административната принуда спрямо конкретната фактическа ситуация, което представлява нарушение на чл. 35 и чл. 59, ал. 2 АПК и е самостоятелно основание за отмяна на оспорения акт. При липса на изложени мотиви относно необходимостта от прилагане на административната принуда съдът е лишен от възможност да извърши пълна проверка за законосъобразност на акта, включително дали мярката изпълнява действително превантивна и преустановителна функция или фактически функционира като санкция. Към момента на издаване на заповедта не е установено и мотивирано наличието на необходимост от прилагане на административната мярка с оглед целта на закона, при положение че противоправното състояние е било отстранено и регистрацията на автомобила е възстановена на датата на установяване на нарушението 13.10.2025г в 16:22ч.

В тази връзка следва да бъде съобразена и актуалната практика на Върховния административен съд (ВАС), съгласно която при преценката за законосъобразност на принудителните административни мерки съдът следва да съобрази не само формалното наличие на предпоставките за тяхното прилагане, но и дали при конкретните факти административната принуда действително реализира преследваната от закона цел. В този смисъл са Определение № 533/19.01.2026 г. по адм. дело № 12298/2025 г., Определение № 1738/16.02.2026 г. по адм. дело № 1267/2026 г. и Определение № 1661/13.02.2026 г. по адм. дело № 979/2026 г. на ВАС, в които се приема, че когато към момента на издаване на акта или непосредствено след това са настъпили обстоятелства, от които следва, че защитимата от закона цел е вече постигната, продължаването на административната принуда не може да се разглежда изолирано от конкретната фактическа ситуация и не може да се ползва с презумпция за автоматична съразмерност.

В разглеждания случай целта на закона – да се гарантира наличие на задължително застрахователно покритие за участието на автомобила в пътното движение – е била постигната практически незабавно. Заповедта е непропорционална и несъответна на целта на закона, с оглед настъпилото в деня на нарушението служебно възстановяване на регистрацията на управляваното от жалбоподателката МПС. Принудителните административни мерки, каквито по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл.171, т.1, б.3) ГГ) ЗДвП са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат, който в случая законът цели - осигуряване безопасност на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. От друга страна, разпоредбите на чл.6, ал.1 и ал.5 АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга-прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето.

Наложената ПАМ не се основава на необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидена в закона цел. Процесното нарушение е незабавно отстранено и регистрацията на автомобила е възстановена ex lege, съгласно нормата на чл.143, ал.10 ЗДвП поради сключената валидна застраховка „Гражданска отговорност“. Видно от представените по делото писмени доказателства на същата дата, на която е констатирано нарушението е подновена застрахователната полица, както и според справка от ИС на МВР служебната регистрация на автомобила е била вече възстановена. След като това е така, напълно безпредметно е отнемането на СУМПС на водача на този автомобил за срок до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от 6 месеца, тъй като целите на ПАМ са постигнати. При установените факти по преписката неясно и необосновано остава как наложената ПАМ би изпълнила иманентно присъщите за всяка ПАМ превантивни или преустановителни цели и функции /яснота в тази насока не внася и .10 от мотивите към проекта на Закон за изменение и допълнение на Закона за движението по пътищата вх.№51-402-01-25/17.12.2024г, с който е приета новата разпоредба на чл.171, т.1 ,б.“3“ ЗДвП). Продължаването на ПАМ от вида на процесната спрямо водача придобива санкционен характер и представлява форма на предварително изпълнение на наказанието, което евентуално би било наложено за констатираното нарушение на чл.175, ал.3 ЗДвП, какъвто характер мярката не би следвало да има.

С оглед изложеното съдът намира, че оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в несъответствие с целта на закона, поради което следва да бъде отменена като незаконосъобразна.

При този изход на спора основателна е претенцията на жалбоподател за присъждане на разноски. Доказано заплатени са такива за държавна такса в размер на 5,11 евро и за оказване правна защита и съдействие съгласно договор от 23.02.26г в размер на 360 евро, платими в брой, който не прекомерен.

Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 67 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-005079 от 14.10.2025 г., издадена от полицейски инспектор в Отдел „Пътна полиция“ към Столична дирекция на вътрешните работи.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на Д. К. Х. ЕГН [ЕГН] разноски по делото в общ размер на 365,11 евро.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, съгласно чл. 172, ал. 5, изр. второ ЗДвП.

СЪ

ДИЯ: